

El mirall

Tot va començar quan va morir l'àvia d'en Jordi. L'àvia Antonia, d'herència, li va deixar un mirall antic i misteriós.

En Jordi va estat tota la infantesa al costat de l'àvia Antonia, que li havia fet de mare i àvia alhora.

En Jordi és el propietari i cuiner d'un petit restaurant a Gràcia, un barri molt popular de Barcelona. Quan en Jordi feia la decoració del seu restaurant, estava molt il·lusionat per poder posar-hi el mirall antic. Aleshores, va pensar que seria bona idea posar-lo a la paret principal del restaurant, així, cada cop que veiés el mirall, es recordaria d'ella i també donaria categoria al restaurant, perquè era antic.

Passat un temps, en Jordi va tenir la meravellosa idea de portar el misteriós mirall a restaurar. Amb aquesta finalitat, va fer arribar a un amic seu el mirall. La sorpresa va ser quan el seu amic restaurador li va comunicar la notícia que el mirall heretat no era antic i per això no podia restaurar-lo, perquè era ni més ni menys una peça de plàstic dels anys setanta.

El mirall no era antic, però continuava essent misteriós, més misteriós que mai perquè l'àvia havia deixat d'herència el mirall a en Jordi perquè era aquell mirall tan misteriós i encisador.

Cada cop que el cuiner passava per davant del mirall, recordava l'àvia Antonia i no podia evitar fer un somriure de complicitat. Sempre li havia dit l'àvia que aquell mirall era el seu llegat, el seu tresor.

Encara en Jordi no s'adonava que la seva àvia li havia donat l'herència en vida: educació, respecte, tendresa i els records d'haver passat el temps amb l'àvia.

Sense tot això, en Jordi no seria el mateix.

Carmen